

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Σὰν ὄνειρο Πρωτοχρονιάς στὴ θύμησή μου ἀνθίζεις,
Κι ὁ πόθος μου νοσταλγικὰ γυρνᾷ στὰ περασμένα,
Μὲ τὸ μεθήσι τῆς χαρᾶς σὲ μέρη ἀναστημένα
Ἄποψε πάλι θὰ βρεθῶ — γιὰτί μοῦ τὰ θυμίζεις;

Θυμᾶσαι ὅταν Σοῦ ἔλεγα τραγούδια πού ἀγαποῦσες,
Κ' ἐσὺ γλυκοφιθύριζες τὸ μυστικὸ σκοπὸ τους ;
Θυμᾶσαι πού μᾶς ἔρραιναν γύρω μὲ τὸ ἀνθό τους
Τόσες νυφοῦλες — μυγδαλιές; Θυμᾶσαι ὅταν φιλοῦσες

Κάθε φορὰ τὰ χεῖλι μου μὲ πλέρια καλοσύνη,
Γιὰτί ἀνεμόδερνε ὁ καημὸς τὴν ἄμοιρη ψυχὴ μου;
Θυμᾶσαι ἀκόμα μιᾶς βραδιᾶς τὴ μαγικὴ γαλήνη,

Ὅταν μὲ χάρδια μοῦ ἔλεγες πὼς εἶσαι πιά δική μου;
Κι ἔμεινε τώρα μοναχὸς ὁ πόνος μου στὰ στήθη·
Τὴν περασμένη μας ζωὴ δὲν τὴν ἀγγίζει ἡ λήθη!

ΔΗΜ. ΓΡ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ